

Nacionalisme cívic i polític

El fòrum de regidors de Cultura i Medi Ambient dels Països Catalans, que es va constituir el passat 6 de maig a València, i la manifestació que va tenir lloc aquell dia a la mateixa ciutat en defensa de la cultura i del territori, han fet córrer rius de tinta. Moltes coses s'han dit i escrit en els mitjans de comunicació i valdria la pena analitzar-ne algunes, sobretot pel que fa a la reacció espanyolista i a la relació entre el nacionalisme cívic i el nacionalisme polític al País Valencià.

Podem considerar que aquestes dues convocatòries han estat un èxit. El fet que més de sis-cents regidors de la nostra nació, que a més cobrien un ampli ventall polític, es reunisquen per parlar de cultura i medi ambient és una notícia certament positiva. Sobretot si tenim en compte que la Constitució Espanyola de la 2na restauració monàrquica prohibeix expressament la federació de "comunitats autònomes", i per tant no disposem d'altres àmbits de col·laboració institucional entre els nostres territoris, que els que anem bastint nosaltres mateixos.

Si a això li afegim les seixanta-mil persones que acudiren a la manifestació en defensa de la nostra cultura i el nostre territori, bàsicament provinents del País Valencià, però amb una presència important de gent vinguda del Principat i de les Illes Balears i Pitiüses, és comprensible el nerviosisme dels nacionalistes espanyols.

Aquest nerviosisme s'ha plasmat en una reacció brutal per part de les institucions controlades pel Partit Popular, amb una campanya de criminalització del nacionalisme d'alliberament que ens fa recordar els dies més negres de la "batalla de València". Només en aquest context de neguit podem entendre les declaracions de la portaveu del govern valencià (el nom de la qual no vull recordar) i altres dirigents del PP en què comparava l'assemblea de regidors amb altres fòrums que no vénen al cas i, fins i tot, titllava d'apologistes del terrorisme els manifestants. Al País Valencià sabem molt de violència política: Fuster, Sanchis Guarner, Miquel Grau, Guillem Agulló... Es una vergonya que se'ns acuse de violents precisament a qui més hem patit la violència espanyolista, una violència que moltes vegades ha comptat, com a mínim, amb el silenci còmplice dels que ara volen criminalitzar-nos.

Però el més lamentable de tot és l'actitud de part del valencianisme polític (i parle del de debò) que, fent un gir estrany, s'ha volgut sumar a les desqualificacions. Així quan la direcció del Bloc Nacionalista Valencià,

per boca de Pere Mayor i Antoni Porcar, vol deslegitimar els actes del 6 de maig tot dient que els seus 60.000 votants valen més que els 60.000 manifestants, o que l'Eliseu no milita en cap partit i no l'ha triat ningú, no estan fent cap favor al nacionalisme valencià.

Cometen un greu error. En primer lloc, perquè molts dels manifestants són votants del Bloc (recordem que el Bloc Jove Nacionalista i Esquerra Valenciana sí que se sumaren a la convocatòria); i en segon lloc, perquè voler enfrontar el nacionalisme polític amb el cívic és un error suïcida que només es pot explicar en clau psicoanalítica.

Tenim el país que tenim, i el sistema de partits que tenim, que s'expressa en un "nacionalisme transversal" que pareix que al senyor Mayor no li agrada. És una llàstima, però tal com explique en el meu treball

"Voler enfrontar el nacionalisme polític amb el cívic és un error suïcida que només es pot explicar en clau psicoanalítica."

d'investigació, *Sentiment nacionalista i comportament electoral al País Valencià*, al nostre país hi ha poc de sentiment valencianista (només un 15% de valencians es consideren "només valencians o més valencians que espanyols"). Si afegim que a les eleccions a Corts Valencianes del 1995 (segons les darreres dades disponibles de creuament entre sentiment nacionalista i vot en unes eleccions d'àmbit valencià) només un 4,6% dels votants d'aquest segment votaren la coalició UPV-Bloc Nacionalista, mentre que un 22% va votar el PSPV-PSOE i un 7,4% va votar la coalició EUPV-Els Verds-Bloc pel País Valencià, sembla prou clar que

qualsevol projecte polític nacionalista i progressista per al nostre país ha de partir del reconeixement d'aquesta transversalitat. El nacionalisme valencià té unes bases socials molt plurals, i no podem atacar el nacionalisme cívic, estructurat al voltant d'ACPV i del Bloc de Progrés Jaume I per ser capaç de mobilitzar aquest món divers i plural d'acord amb uns objectius, la defensa de la llengua i el territori, que haurien de formar part del bagatge polític de tots els nacionalistes.

El nacionalisme polític no pot culpar el nacionalisme cívic de les seues pròpies incapacitats. Com deia Fuster, "les derrotes no s'improvisen". Cal superar d'una vegada el divorci existent entre el nacionalisme cívic i el nacionalisme polític, saber estar cadascú al seu lloc i treballar junts per menar aquest país endavant. Altrament haurem de passar-nos encara molts anys commemorant derrotes.

Analista polític